

Kære læser

I Norge er så store områder dækket af ren natur, at vandrere, langrendsløbere og danske deltagere i Tv-programmet *Alene i vildmarken* gerne tager der ud, hvor kragerne vender, for at skue ud over det rolige landskab og se ind i sig selv. Det hjælper omgivelserne med. Sådan var det i hvert fald for den 49-årige deltager Jesper Westmark i den fjerde og seneste sæson, da han efter et voldsomt regnvejr stod i en totaloversvømmet lejr.

”Jeg satte mig ned og rådførte mig med naturen på stedet og min egen højere bevidsthed. Jeg lyttede til min inderste kerne. Og jeg kunne mærke tydelige tegn på, at der stadig var ting, jeg skulle opleve. Store oplevelser,” [har han senere fortalt til DR](#).

Hvis den danske politiskole også lytter lidt til sin inderste kerne, og måske endnu mere til sine norske fagfæller, har den også store oplevelser i vente. For i Norge har man længe arbejdet for ligestilling på de norske politiskoler, og nu ser det faktisk ud til at være lykkedes, [kunne P1 Morgen fortælle i dag](#), torsdag. I år er der for første gang flere kvinder blandt de optagne på de norske politiskoler end mænd.

Anderledes ser det ud herhjemme. Her viser foreløbige opgørelser for 2020, at 72,3 procent af de optagne på danske politiskoler er mænd, og 27,7 procent er kvinder.

Det er ikke nødvendigt med en overvægt af kvinder på uddannelsen for at kalde det ligestilling, men der er stadig nogen vej til den 40/60 fordeling af

mænd og kvinder, som er en målestok, der typisk bruges i eksempelvis politiske partier. Men uanset. Hvad er det, de har gjort i Norge.

Inspiration at finde i Europa

I Norge har man grebet til det, man kalder en bredspektret indsats. Man har set på den vejledning, de unge får i folkeskolen, når de går rundt og tænker på, hvad de vil, når de en dag bliver store. Man har set på, hvordan politiuddannelsen bliver *brandet*. Og man har ikke mindst kigget på, hvordan studiemiljøet er for politieleverne. Det er de tre greb, der har ført normændene ind over målstregen.

Hos P1 Morgen fremhævede Rigspolitiets kommunikationsdirektør Anders Frandsen, at det også går støt frem ad for ligestilling på de danske politiskoler. Og det har han helt ret i. Efter et lille fald fra 22 procent i 2015 til 19,3 procent i 2016 har flere og flere kvinder også fundet vej til politiets skolebænke i Danmark de seneste fem år.

”Når man ser de tal, de har i Norge, som jeg også tror er relativt unikt i store dele af verden, så er det da noget, der giver anledning til at overveje: skulle vi lige tage fat i nordmændene og høre, hvad de gør,” sagde Anders Frandsen til P1 Morgen.

”God idé,” svarede radioværten i morges.

Vi istemmer og tilføjer, at det måske er lige nemt nok at sige, at Norge er særligt unik. For yderligere inspiration kan Frandsen og politiskolen også få ved at kigge til [andre europæiske lande](#) som Storbritannien, Litauen, Letland, Estland, Holland, Sverige, Cypern, Belgien, Ungarn, Tyskland, Malta, Frankrig, Slovakiet, Rumænien, Kroatien, Finland, Østrig, Slovenien og Polen. I 2018 havde de alle en højere andel af kvinder blandt uddannede politibetjente end Danmark.

Ligestilling på videregående uddannelser

Det er en god idé med ligestilling mellem køn på alle uddannelser.

I jobs som politiet er det blandt andet vigtigt, fordi man er i direkte kontakt med mennesker i det omgivende samfund. Ligesom man er som læge, sygeplejerske, skolelærer, pædagog og en lang række andre fag. Og jo bredere en gruppe af samfundet, der er at trække på, jo større talentmasse, er der at vælge fra på det endelige jobmarked. Ligesom flere kan spejle sig i de eksperter, hjælpere og rådgivere, de kommer til at stå over for. På den måde gør ligestilling alle dygtigere, alle bliver behandlet bedre, alle lever længere. Mindre krig, mere fred.

Af denne årsag er vi også de første til at sige, at det er for snævert kun at snakke om køn, når vi snakker ligestilling og repræsentation på uddannelser i Danmark. Det er lige så vigtigt, at mennesker med forskellig seksualitet og forskellige religiøse, kulturelle, etniske og sociale baggrunde er at finde på de danske uddannelser. Først da bliver det rigtig godt.

Flere kvinder søger 'mandefag'

Måske tænker du, hvordan det så står til på de danske uddannelsesinstitutioner? Det spørgsmål har vi også stillet os selv hos KVINFO, så vi har haft næsen i de nyeste tal fra Danmarks Statistik i forbindelse med studiestart på erhvervsuddannelserne og de videregående uddannelser nu i september.

Det viser sig, at der både er godt og skidt nyt. Først og fremmest opgør Danmarks Statistik kun fordelingen af køn efter mænd og kvinder. Derfor er det kun de to køn, vi kan sige noget om. Overordnet er 43 procent af de 69.526 personer, der er optaget på en videregående uddannelse i 2020 mænd, og 57 procent er kvinder. Samme fordeling sås tidligere på året, da ansøgningerne til de videregående uddannelser blev sendt afsted.

Kort sagt er det ikke helt og aldeles lige, men det er inden for 60/40-fordelingen. Det samme gælder for erhvervsuddannelser, hvor mænd tager 53 procent af pladserne og kvinder 47 procent.

Den næste overordnede konklusion er en gammel travet: Vi har et uddannelsessystem, der i høj grad er opdelt mellem mænd og kvinder. Men der er forandringer at spore. I flere år har fokus været på, at for få kvinder vælger en uddannelse i STEM-fag. STEM er lig science, technology, engineering og mathematics. Uddannelser, der ofte går som 'mandefag'.

Eksempelvis udgjorde kvinder i 1996 18 procent af de studerende på ingeniøruddannelserne, i 2010 var de 24 procent kvinder, og i 2020 er 30 procent af de studerende kvinder. Alt tyder også på, at flere apps og programmer, der former vores digitale hverdag, kommer til at have haft en kvinde bag skærmen i fremtiden: i 2010 var blot fire procent af de optagede på softwareuddannelsen på IT Universitetet kvinder, i dag udgør de 27 procent.

Kvinder i uniform part 2

Mens kvinderne bevæger sig ind på STEM-fagene og også langsomt sætter sig på skolebænken som politielever, tyder alt på, at mænd stadig ikke vil være sygeplejersker. Tilbage i år 2000 var fire procent af de nye sygeplejerskestuderende mænd, i 2020 har tallet blot sneget sig op på syv

procent.

[Som vi har talt om under COVID-19-pandemien](#), er det dermed stadig kvinder, der i kraft af deres sundhedsfaglige professioner møder patienterne, når de kommer i kontakt med sundhedsvæsenet. Det gælder alt fra sygeplejerskerne og jordmødre til social- og sundhedsassistenter og læger. Der er eksempelvis også en overrepræsentation af kvinder på medicinuddannelsen, hvor mere end 60 procent af de optagne studerende på studiet siden år 2000 har været kvinder. I år er 70 procent af de optagne medicinstuderende kvinder.

Sagt med andre ord tyder de nyeste tal på, at mænd og kvinder faktisk uddanner sig i næsten lige høj grad, men vi gør det i klynger. Mens kvinderne er i flertal på universiteterne i de største byer Aarhus og København, samles mændene på de tekniske uddannelser.

Et helt tydeligt eksempel er professionsuddannelserne, hvor 69 procent af de studerende er kvinder. Størstedelen af de 31 procent mænd sidder (forhåbentlig med mindst en meters afstand) til undervisning i bygningskonstruktion og maskinmesteri, hvor optaget i år er på henholdsvis 77 og 95 procent mænd.

Mens danske mænd stadig ikke rører sygeplejen, viser en lille solstråle sig i et omsorgsfag som pædagoguddannelsen. I 2000 var 17 procent af de optagne mænd, i dag er der 35 procent mænd, der bliver optaget på uddannelsen til at blive landets kommende pædagoger.

På rette vej

Mere faglig diversitet giver bedre løsninger, bedre behandling, bedre sammenhold. For de fleste af os giver det også en sjovere hverdag. [For nylig dokumenterede Politiken](#), at vores uddannelsesvalg og liv i faglige klynger betyder, vi har sværere ved at finde en partner. Der stod ikke, at vi dermed formerer os mindre. Men det kan jo blive konsekvensen.

På den anden side viser KVINFOs analyse dog, at flere af os har mere viden og forhåbentlig også flere ressourcer hver især, end vi havde for ti år siden, fordi vores uddannelsesniveau generelt er hævet. Hvor 30 procent af den danske befolkning ikke havde en videregående eller erhvervsfaglig uddannelse i 2009, var tallet faldet til 25 procent i 2019. Med små skridt ser det overordnet ud til at gå den rigtige vej.

/KVINFO

Justitsminister Nick Hækkerup præsenterer sammen med Enhedslisten, SF, Radikale Venstre og Socialdemokratiet den nye samtykkebaseret voldtægtslovgivning 1. september. Foto: KVINFO

Samtykke: Sådan skal du forstå den kommende voldtægtslovgivning baseret på samtykke

Har du lagt sex på hylden siden i tirsdags, da aftalen om [den kommende samtykkelovgivning](#) blev præsenteret? At dømme efter flere kommentarer og vurderinger i medierne gør loven det rigtig svært at have samleje, hvis man ikke vil risikere at få sig en voldtægtsanklage. En enkelt professor, Lasse Lund Madsen fra Aarhus Universitet, gik så vidt som til at sige, at [sex nu som udgangspunkt er ulovligt](#).

Det er ikke en vurdering, KVINFO kan skrive under på. Nærmest tværtimod.

Den nye lov kommer til at understrege, at sex i alle situationer forudsætter, at begge parter har lyst og er med på netop dét. Den udrydder den nuværende gråzone, hvor manglen på *nej* kan forstås som et tavst *ja*.

Fra vold og trusler til samtykke

Som loven lyder i dag, er det voldtægt, hvis der bliver brugt vold eller trusler om vold, eller hvis et samleje gennemføres, selv om offeret var ude af stand til at

sige nej. Ellers er det ikke voldtægt.

Med den kommende lov er det voldtægt, hvis samlejet gennemføres, uden at begge parter har givet samtykke.

Det vil altså sige, at et: "Jamen, jeg troede, du var med på den," ikke længere fungerer som bortforklaring. Ifølge den gamle idé skal offeret protestere (og, viser retssager, i praksis i øvrigt også gerne gøre (voldsom) fysisk modstand), før der er tale om voldtægt. Med den nye bestemmelse skal 'den aktive person' sikre sig, at den anden giver samtykke. Ellers er det voldtægt.

Dyneløfteri

En af de heftige diskussioner de seneste måneder har været, om en samtykkelovgivning også løfter dyner blandt gamle ægtefolk. Det kan man svare ja til.

Ved præsentationen i tirsdags sagde justitsminister Nick Hækkerup: "Onsdagssex vil også kunne være voldtægt."

Ministeren bruger her kæle-/øgenavnet for forestillingen om, at par med mange års samliv på bagen praktiserer en form for vanesex om onsdagen, når børnene er til gymnastik, hvor den ene ligger passivt hen og uden at der bliver talt om lyst og villighed med ord eller handlinger. Altså uden nogen form for samtykke og på onsdage, hvor den ene halvdel af samlivet hellere ville være fri.

Den slags er det slut med, hvis man vil undgå at kunne blive anklaget for voldtægt, når den nye bestemmelse træder i kraft.

Frys bliver bedre beskyttet

En anden vigtig konsekvens af den kommende samtykkelovgivning er, at de mange ofre for voldtægt, som 'fryser', mens overgrebet finder sted, bliver anerkendt som det, de er: Ofre for voldtægt.

Op imod 70 procent af de mennesker, som bliver udsat for voldtægt, gør ingenting. De hverken skriger, kradser, sparker, slår eller bider fra sig. De ligger dødsens stille i chok eller i et bevidst eller ubevidst forsøg på at beskytte sig selv eller blive så lidt skadet som muligt. I fagsproget kaldes denne form for passivitet [tonisk immobilitet](#) eller *ufrivillig lammelse*.

Med den nuværende voldtægtsbestemmelse er disse 70 procent dårligt beskyttet: Manglen på modstand kan gøre det overflødigt for gerningspersonen at bruge vold eller true, og så er der ifølge paragraffen ikke tale om voldtægt.

Flere retssager, måske flere domme

Kommer loven til at vende bevisbyrder, retssager og domfældelser på hovedet?

Først spørgsmålet om retssager og domsfældelser, hvor man kan svare to ting til: Nej. Eller: Det ved vi ikke endnu.

England og Sverige har begge samtykkebaseret voldtægtslovgivning (svenskerne kalder det frivillighed men det er en lang historie, man ikke skal lade sig snyde af). I England er antallet af anmeldelser steget dramatisk fra 12.000 ved indførelsen i 2003 til 55.130 i 2019-2020.

Helt anderledes ser det ud med antallet af domme. I 2019-2020 blev 1.439 dømt, mens tallet i 2003 var 629. Der er altså betragteligt færre dømte nu i forhold til antallet af anmeldelser. Om det har noget at gøre med samtykkeprincippet er dog tvivlsomt.

Sverige har langt kortere og helt anderledes erfaring i forhold til domfældelse ud fra samtykke. Princippet blev indført i 2017, hvor der faldt 190 domme. Det tal var sidste år kommet helt op på 333, [viser en opgørelse fra svenskernes version af Det Kriminalpræventive Råd fra juni i år](#).

Tydeligt at 'det var en voldtægt'

I Danmark er der foreløbig en formodning om, at antallet af anmeldelser kommer til at stige. Det kan skyldes, at hele opløbet til den politiske aftale har gjort spørgsmålet om voldtægt mere fremtrædende i medier og mange danskeres hverdag.

Det kan også skyldes, at den nye lov gør det nemmere for ofre at se i øjnene eller genkende, at de har været udsat for et overgreb. Den nuværende lovs vægt på vold og trusler er en af grundene til, at nogle voldtægtsofre ikke ser sig selv som voldtægtsofre, fordi overgrebet skete uden slag, spark, reb eller skrig. Er der tvivl, skal der ske frifindelse.

Her skal det med i fortællingen, at modsat hvad der somme tider ser ud til at være opfattelsen, så sker næsten ingen voldtægter lige pludselig og mellem fremmede. Myten om voldtægt som en tildragelse blandt fremmede i en busk eller en nattesort gyde er: en myte. Det sker kun i 10 procent af voldtægter i Danmark.

Uændret bevisbyrde

Hvordan skal retten dog dømme i voldtægtssager, når samtykke bliver en realitet? Spørgsmålet er blevet gentaget utallige gange siden i tirsdags.

Svaret er ikke særlig kompliceret: Ligesom nu.

Indførelsen af samtykke i voldtægslovgivningen ændrer ikke på bevisbyrden. En anklaget er fortsat uskyldig indtil det modsatte er bevist. Anklagemyndigheden skal fortsat løfte bevisbyrden, altså vise uden for enhver rimelig tvivl, at der er foregået en kriminel handling, før retten kan dømme skyldig.

Voldtægtssager er i dag komplicerede at dømme i. For nok støttes de involveredes forklaringer ofte af objektive omstændigheder – altså tøj, sengetøj, blod- og sædpletter – men der sjældent er vidner til stede, som kan kvalificere de involverede parter beskrivelse af det, som skete. Sådan vil det fortsat være, når samtykke bliver en realitet i dansk strafferet.

Langt, bredt pres

Den kommende samtykkelov er nok blevet analyseret men også fejret, lige siden den blev annonceret tirsdag klokken 15.45 i Justitsministeriets gårdhave.

Statsministeren kaldte den ”en vigtig strukturel sejr for ligestillingen i Danmark” i et Instagramopslag på dagen.

Det er justitsministeren og retsordførerne for Enhedslisten, SF, Socialdemokratiet og Radikale Venstre, der har forhandlet den på plads.

Forud er gået flere omgange forhandlinger, en straffelovskommissionbetænkning og flere års fortalerarbejde fra både individuelle aktivister, juridiske og voldtægtseksperter vurderinger og anbefalinger fra et bredt udsnit af danske rettighedsorganisationer. Fra KVINFO over Amnesty International til Danner. Fra Black Lives Matter over Sex & Samfund og Kvinderådet til DareGender, LGBT+ Danmark, Everyday Sexism Project, LGBT+ Danmark og Dansk Kvindesamfund – og måske også dig, der læser denne tekst netop nu.

Frihed, lighed og seksuel selvbestemmelse

Mens den faktiske praksis på området stadig ligger ude i fremtiden, kan aftalen muligvis allerede nu begynde at virke uden for retssalene. Både ved at styrke ligestilling i seksuelle relationer, som Statsministeren skrev, og ved at sætte streg under, at sex også har nær forbindelse med personlig frihed og selvbestemmelse.

Juraprofessor ved Københavns Universitet, Jørn Vestergaard, [siger det sådan her til Information](#):

»Der ligger et vigtigt signal i at gennemføre en samtykkebaseret lovgivning,

fordi straffeloven skal bruges som løftestang til at påvirke seksualmønstre og opfattelse af kønsroller. Og meget tyder på, at det i høj grad er tiltrængt, når man ser på statistikkerne og undersøgelser, der er foretaget om, hvordan der forekommer overgreb, som opleves sådan af den ene part, men ikke af den anden.«

Hans tidligere kollega, nu professor emerita Eva Smith, så i [onsdagens P1 Orientering](#) frem til samtalerne mellem forældre og deres store børn om sex, signaler og opmærksomhed:

”Fordi ellers, så kan det ende galt. Og det er også sådan, at der er slet ikke er noget ved sex, hvis begge parter ikke er interesserede i det. Hvis den udvikling kunne komme, sådan at unge mennesker i højere grad var opmærksomme på, at det her, det skal vi altså være fælles om, ellers er det *no go*, så ville der virkelig være udrettet noget.”

Hvis du trods ovennævnte juraprofessors advarsel drister dig til at have sex igen, så står det dig frit at give samtykke på nøjagtig den måde, du har lyst til: Brug ord, lyde eller handlinger, for eksempel. Omvendt skal du have opmærksomheden på højt niveau, når du skal sikre dig, at din partner samtykker. Du kan tage en printer med i sengen, hvis du synes, det er praktisk eller frækt.

Du kan også lytte, kigge, mærke eller simpelthen spørge.

Sofie Linde til Zulu Comedy Galla 2020. Sendes på TV 2 ZULU og TV 2 PLAY søndag aften den 6. september kl. 21.10 Foto: Per Andersen/TV 2

Øv, nu skulle vi lige have det lidt sjovt

Nu vi er ved retten til egen krop, så satte Sofie Linde som vært til Zulu Comedy Galla skub i #MeToo igen. Lindes tale er ikke vist i sin fulde længe endnu, for showet bliver først vist på søndag, men det er næppe gået nogens næse forbi, hvad sagen drejer sig om. Sofie Linde fortæller fra scenen i Operaen i København om flere oplevelser fra sit eget liv i mediebranchen.

Dels nævner hun, at hun som 18-årig var udsat for sexchikane, da en "stor tv-kanon" til en julefrokost på DR tog fat i hende og krævede et blowjob og truede med at ødelægge hendes karriere, hvis hun afslog. Dels fortæller hun, at hun til lønsamtale med TV 2 i forbindelse med sit værtsjob på X Factor, bad om at få halvdelen af det, hendes kollega, Thomas Blachman, tjener, hvilket hun fik afslag på. Samtidig skulle en TV 2-chef have sagt, at Linde ville blive den bedst betalte kvinde. TV 2-programdirektør Lotte Lindegaard har sagt til fagbladet Journalisten, at [hun ikke kunne genkende den beskrivelse af lønforhandlingerne](#).

Sexisme og løngab

Uanset hvad der er foregået ved forhandlingsbordet hos TV 2, så har Sofie Lindes tale taget spalteplass og tv-minutter den seneste uge. Den har vakt

fornyset debat om sexismen og løngab mellem mænd og kvinder, i særdeleshed i mediebranchen.

Måske skaber hendes ord og den medfølgende debat også ekko i alle andre brancher. Vi håber det.

Palaver om ... Linde

Sofie Lindes valg om at tale højt om sine oplevelser har allerede fået konkret betydning. Blandt andet har kulturminister Joy Mogensen (S) bedt bestyrelseslederne for DR og TV 2 forklare, hvordan de aflønner mandlige og kvindelige værter. Men talen har ikke kun medført handling, der kan vise sig at føre til at mere ligestilling i Danmark.

Hendes ord har også affødt et palaver i medierne, der ikke har drejet sig om at ændre en kultur, hvor man ikke kan have sin krop for sig selv, men et palaver, der handler om, om Sofie Linde nu også kunne tillade sig at sige det på netop Zulu Comedy Galla scenen. I TV 2's program Presseløgen støttede flere chefredaktører Sofie Lindes budskab, men samtidig gav nogle også udtryk for, at det da var ærgerligt, at bruge en underholdningsplatform som et *comedy show* til at sige noget så alvorligt. Ja øv, nu skulle vi jo lige have det sjovt.

Sig navnet

Samtidig er der også andre, der har krævet, at Sofie Linde skal sætte navn på 'tv-kanonen', fordi det ellers risikerer at sætte alle mænd i tv-branchen under mistanke. Her må vi sige, at man ikke bør have noget at frygte, hvis man ikke var den, Sofie Linde rettede sit blik direkte mod gennem kameraet til Zulu Comedy Galla-showet. Hvis flokke af tv-mænd (eller et andet køn) alligevel går og er lidt nervøse, så har Danmark et større problem, end vi lige gik og talte om.

Kritikken sendt i retning af Sofie Linde stiller spørgsmål ved, om hun nu også valgte et ordentligt tidspunkt og en ordentlig anledning, om hun overhovedet skulle fortælle og om hun fortalte nok. Alt efter temperament kan man sige, at det bemærkelsesværdigt nok eller typisk nok sker netop i denne uge, mens regeringen gør det klart, at Danmark skal have en moderne voldtægtsbestemmelse baseret på samtykke. Måske kommer den lovgivning til at ændre vinklerne i den offentlige debat, når det kommer til sager om sexchikane, overgreb og voldtægt.

Udenrigsministeriet fejre 250 års jubilæum 2. september 2020. Foto: Udenrigsministeriet

Feministisk udenrigspolitik styrker ligestilling, fred og økonomi. Så hvorfor er det et betændt emne?

Sig 'feministisk udenrigspolitik' – og du hører klapsalver eller ser skosåler på vej væk. KVINFO bringer en introduktion til det kontroversielle værktøj - og du kan læse mere på vores hjemmeside.

Ideen bag feministisk udenrigspolitik som værktøj er på mange måder simpel, og den ligner nærmest til forveksling nogle af de tanker, som spredte sig med høj hast og bred appel i erhvervslivet: Når forskellige mennesker bidrager med deres ekspertiser, erfaringer og perspektiver, bliver resultatet bedre, både når der er tale om produktudvikling, bundlinje og miljøet blandt medarbejdere og eksterne forbindelser.

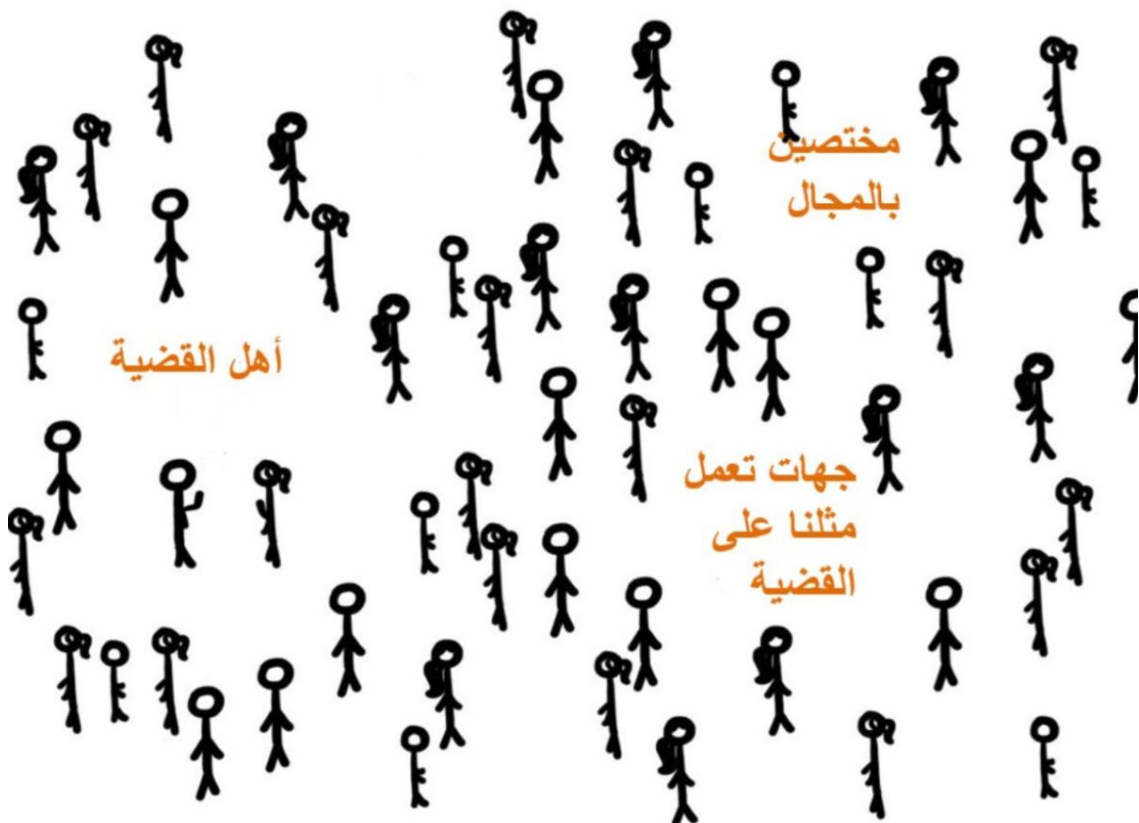
Ifølge det amerikanske International Center for Research on Women (ICRW) kan en feministisk udenrigspolitik forstås som "en suveræn stats politik, der i sin interaktion med andre suveræne stater er baseret på politisk, økonomisk og social lighed mellem kønnene".

Det er en politisk ramme, der skal sikre både kvinders og andre marginaliserede gruppers rettigheder og samtidig udfordre sædvanlige og som

regel mandsdominerede magtstrukturer på tværs af alle områder af udenrigspolitikken: bistand, handel, sikkerhed og diplomati. Samtidig opfattes den slags udenrigspolitik ofte som et signal om, at et land støtter kompromiser og forhandling i det internationale arbejde, frem for at gå hårdt efter at bruge magt og sikre egne interesser.

På den måde 'nøjes' konceptet ikke med at gå efter ligestilling mellem kønnene. Det bruger også ligestilling som et middel til at reducere fattigdom, styrke økonomien, sikre fred og dermed fremme en mere retfærdig verden.

Lande som Mexico, Sverige og Canada har eksplicit taget begrebet feminisme til sig i deres udenrigspolitiske arbejde, men blandt andet Danmark holder tilbage med at kalde vores udenrigspolitiske strategi og arbejde for feministiske. Men skal vi det? [Vi udfolder emnet.](#)

KVINFO arbejder i Jordan sammen med organisationen Ahel. Metoderne, der bliver benyttet i de fælles projekter, sigter mod at skabe grobund for forandring og forbedring i de lokale områder. Illustration: Ahel

KVINFOs internationale arbejde: "Alle har brug for et trygt rum til dialog og refleksioner om forandring"

Innovative metoder støtter unge i Jordan i at skabe lokale forandringer for

at få adgang til skole, ligeløn og et liv uden vold.

Hvad ville du gøre, hvis din opgave som organisation var at assistere folk i sårbare og marginaliserede situationer med at ændre deres forhold og deres samfund til det bedre?

Det spørgsmål har medarbejderne i den jordanske organisation Ahel stillet sig selv adskillig gange. I et fælles projekt med KVINFO bruger organisationen en række håndplukkede metoder til at række ud til flygtninge fra Syrien og Palæstina og til jordanske værtssamfund for at udstyre dem gode værktøjer til deres eget arbejde med skabe forandring i deres hverdag.

Når deltagere begynder på deres kursus hos Ahel, har de tonsvis af erfaring med samfundsmæssige problemer og med uretfærdigheder, men de har som regel meget lidt eller slet ingen erfaring med at sige det højt eller handle på deres oplevelser.

[Ahel fortæller om, hvordan de omsætter traumer og undertrykte behov til handlekraft og forandring i Jordan i denne artikel.](#)

Matilda Gustavsson, forfatter til *Klubben - en undersøgelse*. Foto: Thron Ullberg.

Konkurrence: Vind billetter til talk om #MeToo

Deltag i konkurrencen om 2 x 2 billetter til arrangement med den svenske forfatter Matilda Gustavsson, der står bag den anmelderroste bog *Klubben*. Arrangementet foregår i Det Kongelige Bibliotek i København.

Måske har du allerede læst bogen *Klubben*, der fortæller historien om det myteomspundne miljø i Sverige, hvor silketørklæder, champagereceptioner og #MeToo-overgreb levede længe og godt sammen i og omkring Det Svenske Akademi. Et sted, der tidligere havde ry for at være en litterær institutioner i absolut verdensklasse.

Forfatteren til bogen *Klubben* er Matilda Gustavsson, der som journalist på avisen Dagens Nyheter i november 2017 skrev artiklen om 18 kvinder, der alle var blevet krænket af den nu dømte Jean-Claude Arnault, daværende leder af kulturstedet Forum i Stockholm.

Den satte gang i den bølge af kritik, undersøgelse og selvransagelse, som siden har karakteriseret den svenske version af #MeToo.

Mandag den 28. september går Matilda Gustavsson på scenen i Det Kongelige Bibliotek og fortæller om sit arbejde og de svenske forhold.

Du kan være med:

Deltag i konkurrencen om 2x2 billetter til arrangementet ved at sende en mail til kvinfo@kvinfo.dk, hvor du skriver 'Konkurrence' i emnefeltet og i selve mailen skriver titlen på Gustavssons bog.

Konkurrencen begynder nu, og vi trækker to vindere fredag den 11. september klokken 12, så send en mail inden da, hvis du vil have et lod i posen.

Der er mere om arrangementet [på dette link](#).

Det var det for denne gang. Tak fordi du var med os hele vejen. Og husk: sex er godt, sex er sundt, og sex er aldrig ulovligt.

KVINFO
KØN·VIDEN
INFORMATION
FORSKNING

Du modtager vores nyhedsbrev, fordi du tidligere har skrevet dig op til det.

Kontakt - kommunikation og presse:

+45 50 76 33 82

mai.rasmussen@kvinfo.dk

Andre forespørgsler:

kvinfo@kvinfo.dk

Du kan [tilmelde dig KVINFO's nyhedsbrev her](#) og [afmelde det her](#).

This email was sent to <<E-mail>>

[why did I get this?](#) [unsubscribe from this list](#) [update subscription preferences](#)

KVINFO · Christians Brygge 3 · København K 1219 · Denmark